

F1090 p. 4

18/6/2007

Rolnummer. 06-5888-A

blad 1/4

folio nummer:

repertoriumnummer

aangeboden op:

Niet te registreren
de e.a. inspecteur,

afgeleverd aan:

afgeleverd aan:

referentie bestelling:

referentie bestelling:

CD nummer:

CD nummer:

RD nummer:

RD nummer:

bedrag: datum:

bedrag: datum:

V O N N I S gewezen en uitgesproken in het gerechtsgebouw te Antwerpen, op
achttien juni tweeduizend en zeven
in openbare zitting van de vierde F kamer van de rechtbank van eerste aanleg
van het gerechtelijk arrondissement Antwerpen, al waar zetelden:

L. Boeynaems, enig rechter,
M. Van Eylen, adjunct-griffier.

In zake: A.R.Nr. 06/5888/A

Karen

EISENDE PARTIJ

- verschijnende bij meester M. Maus, kantoorhoudende te 8310 Brugge, Meersenstraat 11.

t e g e n:

DE BELGISCHE STAAT,

Federale Overheidsdienst Financiën, Administratie der Directe Belastingen, Gewestelijke
Directie Antwerpen I, vertegenwoordigd door de Gewestelijk Directeur der Directe
Belastingen Antwerpen I, wiens kantoren gevestigd zijn te 2000 Antwerpen, Italiëlei 4
bus 2.

VERWERENDE PARTIJ

- verschijnende bij mevrouw V. Suctens, in haar hoedanigheid van inspecteur.

Net k
- liquidatiedatum
- 2007
- aangefijnde

* * *

Gezien de stukken in het dossier der rechtspleging, onder meer:

- het verzoekschrift neergelegd ter griffie op 21 september 2006,
- de beschikking verleend overeenkomstig artikel 747, §2 van het Gerechtelijk Wetboek op 20 december 2006,
- de besluiten van partijen.

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van talen in gerechtszaken.

Gelet op de verordeningen van de Raad van de ministers nummer 974/98 van 03 mei 1998 en nummer 1103/97 van 17 juni 1997 en de wetten van 26 juni 2000 en 30 juni 2000 ter invoering van de euro.

Gehoord de partijen in hun middelen en gezegden ter zitting van 21 mei 2007.

* * *

Op haar aangifte in de personenbelasting voor aanslagjaar 2003 (met betrekking tot inkomsten 2002) ontving eiseres, na aanvankelijke conforme aanslag, bericht tot wijziging van aangifte.

Daarin werd melding gemaakt van in 2002 ontvangen dividend uit de vereffening van NV

Belastbaarheid werd onderbouwd vanuit de wet van 24 december 2002, zulks met ingang van 1 januari 2002, zulks tegen tarief 10% onder artikel 171 2° f WIB92.

Een en ander verder zonder mogelijkheid tot bevrijdende roerende voorheffing van artikel 313 WIB92, "gezien (...) geen roerende voorheffing werd gekweten".

Gewezen werd op afwezigheid van aangifte, hoewel niet werd opgegeven waar in de aangifte het inkomen dan wel had moeten zijn vermeld.

Een gevolmachtigde antwoordde tijdig, en hij stelde dat het Arbitragehof op 23 juni 2004 had geoordeeld dat de wet van 24 december 2002 niet terugwerkend had mogen zijn toegepast tot 1 januari 2002 in de vennootschapsbelasting, wat had geleid tot teruggave der tevoren correct bij NV ingehouden en door deze dan gestorte roerende voorheffing.

Verder stelde hij dat de aangifte personenbelasting gewoon geen code voorziet tot aangif-

te.

De belastingdienst stuurde daarop kennisgeving van beslissing tot taxatie.

Daarin werd belastbaarheid in de personenbelasting verdedigd onder art.18 lid 1 2^oter WIB92, zonder toepassing van bevrijdende want niet gekweten roerende voorheffing.

Op 15 december 2005 werd supplementaire aanslag artikel 759213227 uitvoerbaar verklaard.

Bezwaarschrift door raadsman kwam op 19 januari 2006 in ter gewestelijke directie.

Een gedelegeerd ambtenaar wees in directeurbeslissing van 4 september 2006 het bezwaar ten gronde af.

Vermelde raadsman legde op 21 september 2006 ter griffie verzoekschrift op tegenspraak met aangehecht afschrift van vermelde beslissing neer.

Partijen hebben elk uiteindelijk syntheseconclusie neergelegd.

Toelaatbaarheid van de rechtsvordering staat niet in betwisting, ook niet desnoods ambts-halve aan te voeren.

Eiseres concludeert vooreerst tot vernietiging der bestreden supplementaire aanslag om reden dat nimmer rechtsgeldig de territoriale bevoegdheid van de controledienst is, of minstens zou zijn, vastgelegd.

Deze discussie is steriel omdat ze geen afbreuk kan doen aan de absolute controlebevoegdheid van de belastingdienst die als Administratie een geheel vormt.

Een territoriale deconcentratiemaatregel binnen de controle- en aanslagdienst is in dit verband aldus niet essentieel, wel louter administratief - accidenteel, temeer eiseres te dezen geenszins onderbouwt dat deze maatregel op zich haar rechten concreet heeft aangetast.

Eiseres stelt voorts dat de bestreden aanslag is aangetast door rechtsverval uit oorzaak van ten dage der vestiging ingetreden overschrijding van aanslagtermijn.

Te dezen blijkt evenwel geen gebruik gemaakt van een bijzondere termijn van art.358 WIB92, of van termijuitbreiding van art.354 2de lid WIB92, wel van de driejarige termijn van art.354 1ste lid WIB92.

De vraag naar al of niet in het aangifteformulier voorzien mogelijkheid tot aangifte is hier niet relevant, nu alvast geen sanctie werd toegepast wegens tekortaanangifte.

Krachtens art.18 lid 1 2^oter WIB92 blijkt de belasting hier hoger te zijn "dan de belasting met betrekking tot de belastbare inkomsten en de andere gegevens vermeld in de daartoe

bestemde rubrieken van een aangifteformulier dat voldoet aan de termijn en vormvereisten", wat leidde tot terechte toepassing van art.354 1ste lid WIB92 (vgl. Cass.29 okt.1999, R.W.2000-01, 1106, inzake P.en P./B.Staat).

Eiseres stelt nog dat art.313 WIB92 ter zake bevrijdende roerende voorheffing is geschonden.

Dit kan niet worden bijgetreden, nu er weliswaar roerende voorheffing werd gestort door de vennootschap, maar deze voorheffing ingevolge het vernietigingsarrest van het Arbitragehof (lees nu Grondwettelijk Hof) later werd teruggegeven en aldus onbestaande is.

Gelet op de ongegrondheid van de vordering, wordt de bijkomstige vordering van eiseres, ter zake vergoeding van advocatenkosten, zonder voorwerp.

OM DEZE REDENEN

DE RECHTBANK,

Rechtdoende op tegenspraak,

Alle andere en strijdige conclusies verwerpend,

Verklaart de vordering toelaatbaar, maar ongegrond,

Veroordeelt eiseres tot de kosten, deze enkel aan haar zijde begroot in conclusie, en bijgevolg door de rechtbank niet vereffend in hoofde van verweerder.

M. VAN EYLEN

L. BOEYNAEMS.